

[Poul Clausen.]

§ 2, stk. 5, står der følgende: „motorkøretøjer, hvis største vægt med fuld last overstiger 3 500 kg“. Jeg vil håbe, at man i udvalget kan finde en noget bedre formulering i overensstemmelse med dansk sprogbrug, for man kan ikke tale om en største vægt i forbindelse med en minimumsvægt. Jeg ved godt, at „største vægt“ er største tilladte vægt, men så synes jeg, man skal skrive det. Som det står her, er ordet „største“ fuldkommen overflødig.

Steen: I den højtærede ministers fremsættelsestale siger ministeren, at hun er kommet til det resultat, at tiden nu er inde til at søge gennemført en løsning på de spørgsmål, lovforslaget omhandler. Heri må jeg erklære mig enig med den højtærede minister. Der er sket meget, siden de nu-gældende bestemmelser i sin tid blev gennemført. Vejene er ombygget, vognene er, selvom der endnu kører mange lig, for de flestes vedkommende andre og bedre, og hele mentaliteten, hele indstillingen, er ændret, alt sammen med det resultat, at der i dag praktisk talt ikke findes nogen, der tager færdselslovens bestemmelser om hastighed så alvorligt, som disse bestemmelser bør tages, så længe de er udtryk for ret og rimelighed. Forholdene er jo i dag således, at praktisk talt alle, der fører motorkøretøj, overtræder hastighedsbestemmelserne, og de gør det uden på nogen måde at føle, at de herved har gjort noget forkert. Myndighederne gør ikke noget alvorligt forsøg på at drage omsorg for, at lovbestemmelserne overholdes; det skal jeg ikke bebrejde dem. Alt dette vidner om, som den højtærede minister så rigtigt sagde, at tiden er inde til at foretage en ændring af disse forhold. Jeg vil gerne overfor den højtærede justitsminister give udtryk for min påskønnelse af, at ministeren ved at fremsætte lovforslaget har givet rigsdagen anledning til at beskæftige sig med spørgsmålet, en anledning, jeg ikke tvivler om vil føre til, at vi når frem til en rimelig og mere tidssvarende ordning.

Hvad er da en rimelig og tidssvarende ordning? Ja, der melder sig straks to muligheder. Den ene er den, at man forhøjer de tilladte hastigheder til noget i nærheden af det, folk gennemsnitlig kører for tiden, og så lader de pågældende myndigheder sørge for, at disse lovbestemmelser som andre

bliver overholdt. En anden mulighed er den fremgangsmåde, ministeren har fulgt i lovforslaget.

Jeg skal oprigtigt sige, at jeg mindre hæfter mig ved, at man ikke fastsætter nogen hastighedsgrænse, end ved dette, at det nu drejer sig om, at enhver gør sig klart, at han har et ansvar for at køre forsvarligt under de givne forhold, hvorunder kørslen til enhver tid foregår. Der er een ting, der ikke er forandret, og det er, at afstandene her i landet er korte, og at vi har en tæt bebyggelse langs vejene. Derfor lægger jeg ikke så forfærdelig megen vægt på, at man henviser til, hvad der gælder i udlandet det ene eller andet sted, hvor forholdene kan være anderledes, end de er hos os.

Af de to muligheder, der er at vælge imellem, er jeg mest tilbøjelig til at følge den fremgangsmåde, ministeren har valgt at foreslå, og det er, fordi det er mit indtryk — jeg kan godt sige min erfaring, for såvidt man kan have nogen —, at folk kører, som de har vogn, temperament og forstand til, og deri vil der ikke indtræde nogen forandring, hvilken af de her nævnte muligheder vi end følger. Det eneste, der virkelig kan gøres for færdselssikkerheden, er at gøre folk begrundeligt, at de er ansvarlige for, at de under de til enhver tid givne forhold kører forsvarligt. Det er ikke, som mange er tilbøjelige til at tro, alene et spørgsmål om hastighed, det er ikke engang i særlig grad et spørgsmål om hastighed, men det er et spørgsmål om agtpågivenhed i samtlige foreliggende forhold.

Dernæst vil jeg gerne sige et par ord om pligten til at stoppe op ved indkørslen til hovedvej. Ja, her lyder det så rigtigt, så logisk og for mange så betryggende, at der bør være absolut stop, og har nogen tvivlet derom, kan de jo se de store annoncer i alle bladene derom — det er efterhånden fastslået. Men jeg rejser det spørgsmål: Vil det nu også føles sådan af den iøvrigt i enhver henseende hensynsfulde motorkører, der nærmer sig en hovedvej, har udsigt til begge sider og ser, at der er fri bane? Det nærer jeg mine meget store tvivl om. Jeg tror derfor, at ministeren også, hvad dette angår, har truffet det rette.

Jeg går ud fra, at der vil være enighed om, at vi må opretholde en hastighedsgrænse for lastvogne og rutebiler, og jeg vil stærkt understrege, at det må gøres udenlandske